

Betydelsen av att våga ta språnget

Har ni hoppat fallskärm? Eller bungyjump? Inte? Vad skönt, då är vi i samma båt. Naturligtvis har nog tanken funnits där ibland: tänk om man skulle prova, det lär ju vara en adrenalinstinn upplevelse och när man landat, alternativt tagit och blivit nedhissad till *terra firma* igen så får man en endorfinkick, sägs det. Så ibland handlar det om att bara våga komma över den där tröskeln som gör att man skjuter på det, ibland kanske aldrig vågar ta steget.

I den amerikanska science fictionserien ”Star Trek – The Next Generation”- avsnittet ”Tapestry” får huvudpersonen kaptan Jean Luc Picard av olika orsaker en möjlighet att gå tillbaka i sitt liv för att på så sätt välja en annan väg i livet. Resultatet blir att han i denna nya variant av sitt liv blir en man som alltid väljer det säkra före det osäkra, och som aldrig gör någon form av avtryck bland sina medmänniskor. När han märker hur illa det har gått och han säger till den gudomliga varelse som gett honom chansen, kallad för ”Q”, att han hellre skulle dö omedelbart än att fortleva på det riskobenägna sätt han valt att leva sitt liv igen får han ännu en ny chans, och väljer sin ursprungliga väg. Kontentan är tydlig: Om man aldrig vågar kommer man aldrig heller att vinna det man eftersträvar, må det vara en partner, framgång eller ära. För livet är alltför viktigt för att alltid levas i rädsla för att misslyckas.

Den danske tänkaren Sören Kierkegaard sa en gång följande: ”Att våga är att förlora fotfästet en liten stund. Att inte våga är att förlora sig själv.” Jag tror att vi även om vi inte vågar kasta oss ut från ett flygplan med eller utan fallskärm (ja, jag vet: Luke Aikins hör till en ovanlig enpersonersskara...) så har vi alla möjligheten att våga, trots våra egna rädslor med belöningen att vi har vågat oss på något nytt. Kanske är det så att det inte alltid behöver vara så världsomskakande händelser, utan bara något så enkelt som att våga säga hej till en person som ser ensam och ledsen ut, eller att ringa upp någon som man egentligen skulle vilja träffa, men som inte man tror är intresserad av ett möte. Oavsett vilket så är det viktigt att fråga sig vad som kommer att hända i värsta fall. Dör jag? Om inte: Vad kan bli bättre än den nuvarande situationen? Osv.

Den period vi nu är inne i, alltså fastan, har i kyrklig bemärkelse uppgiften att få oss att rikta blickarna på försakelse av sådant vi inte behöver, men också att meditativt och introspektivt fundera över livets mening och se vad vår uppgift i den stora livsväven är. Försök gärna att reflektera över detta och tag om du vill kontakt med din församling för ett helt kostnadsfritt själavårdande samtal hos en präst eller diakon under absolut tystnadsplikt.

*Lars-Eric Norrsäter, kyrkoherde i Söderbärke församling
epost: lars-eric.norrsater@svenskakyrkan.se*